Entrada

Nadal trenca tots els esquemes d'amor

Quan es va acabar la Missa del Gall i el senzill ressopó, ella, la Clara, va entrar a la seva cel·la per allargar aquell col·loqui amb Jesús que havia començat feia hores.

En aquella època no hi havia electricitat, ni calefacció, ni tantes coses que avui fan la vida confortable. Feia un fred terrible. Tota la comarca d'Assís estava nevada, i els degotalls de glaç guarnien totes les teulades.

La cel·la era petita, tenia una finestra amb barrots, una fusta per a dormir-hi, i quatre estris tan rudimentaris que avui ens semblarien impossibles. Era un àmbit coherent amb la cova de Betlem.

Després de besar el terra la Clara va restar de genolls. Els braços oberts com si hi portes quelcom per a regalar, els ulls tancats, i el cor tendre i emocionat.

Aquests són uns fragments de la seva pregària:

Oh, pobresa benaurada que procura riqueses eternes als qui l'estimen i abracen!.

Oh, santa pobresa!. Déu promet el Regne del Cel als qui la posseeixen i la desitgen i els ofereix amb certesa la glòria eterna i la vida benaurada.

Oh, piadosa pobresa, que es dignà abraçar amb predilecció el Senyor Jesucrist; Ell que governava i governa el Cel i la Terra, i amb la seva paraula tot ho va crear.

Diu en efecte: les guineus tenen caus, i els ocells del cel, nius, mentre el Fill de l'Home no té on reposar el cap.

Si, doncs, un Senyor tan gran, fent-se carn en el si d'una Verge, volgué aparèixer en el món com un home menyspreat, indigent i pobre, per tal de que els homes, que eren miserables i indigents, mancats totalment de l'aliment celestial, es fessin rics en Ell per la possessió del Regne del cel, exulteu en gran manera i alegreu-vos, plena d'un goig immens i d'alegria espiritual.

Quan començava a clarejar el dia de Nadal aquella Clara d'Assis seguia la seva pregària amb la joia del més gran amor a Jesús.

(Nota: la pregària està treta dels escrits de Santa Clara.)